

ת"פ 40022/08/18 - מדינת ישראל נגד עד"מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40022-08-18 מדינת ישראל נ' דאר
עד"מ(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
עד"מ (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה- עו"ד זעור

ב"כ הנאשם- עו"ד אבו עאמר

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק- לפי סעי' 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב - 1952; גניבת רכב - לפי סעי' 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 והיזק לרכוש במזיד, לפי סעי' 452 לחוק הנ"ל.

על פי כתב האישום בו הודה, עובר ליום 15.8.18 החנה המתלונן אופנוע שבבעלות אחיו בחניה, סמוך לביתו שבמודיעין וכיסה את האופנוע בכיסוי המיועד לכך. ביום 15.8.18 בשעה 7:00 לערך, הגיע הנאשם, תושב האזור, למקום, כשאינו בידו אישור שהיה כדין. הנאשם הוריד את כיסוי האופנוע, קרע חוטי חשמל מן האופנוע וגרר אותו באמצעות ידיו למרחק כ- 150 מטרים עד שנעצר ע"י שוטרים.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי בבצעו את העבירות מושא האישום בו הודה, פגע הנאשם בערכים המוגנים, שעניינם זכות המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה וזכות הציבור לקניינו ורכושו. עוד ציינה כי הנאשם בעל הרשעה קודמת (במ/ו- 2) בגין שהיה בלתי חוקית, בגינה נדון למאסר קצר ומאסר מותנה. העבירות מושא תיקנו בוצעו בחלוף כשלשה חודשים מתום תקופת המאסר המותנה. לשיטת המאשימה אין להבחין בין רכב לאופנוע או קטנוע לצרכי הענישה. כמו כן

הפנייה לפסיקה ממנה מסיקה היא, כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל ועתרה להשתת מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת מ-15 חודשים, וכן מאסרים מותנים וקנס משמעותי. עוד ציינה כי הנאשם עצור מיום ביצוע העבירה, קרי מזה למעלה משבעה חודשים.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקש לאבחן את הפסיקה שהוצגה ע"י המאשימה. עיקר טיעון הסניגור הוא, כי המדובר בנאשם בעל "בעיות מורכבות ביותר", אשר אושפז סמוך למעצרו ונמצא חשש לקיומו של מצב פסיכיאטרי באותה עת, קרי בסמוך לביצוע העבירה. ברקע הדברים אציין כי הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, הגיש חוות דעת נגדית, אך חזר בו ממנה. לשיטת הסניגור, הענישה בנסיבות צריכה "להיגזר" מקרבת הנאשם לסייג לאחריות פלילית. עוד נטען כי אין המדובר במי הגונב ומוכר רכבים כמעין "מקצוע" שלו. נטען כי המדובר בנאשם "שהוא דל במלוא מובן המילה", העצור מזה חודשים מבלי שאיש מבני משפחתו התעניין בו, ומבלי שיוכל, בשל מגבלותיו הנטענות, למסור פרטי התקשרות עימם לבא כוחו. לדברי הסניגור לא עלה בידו לאתר קרובי משפחה של הנאשם או תיעוד רפואי על אודותיו, שכן הסיק כי אלה מצויים בשטחי האזור, במקום האסור בכניסה לישראלים.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש הסניגור כי המדובר במי שגרר במו ידיו את האופנוע למרחק מטר או שניים עד אשר נתפס בכף.

הסניגור הפנה לפסיקה התומכת בטיעונו וטען כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ולבין מאסר בפועל בן 9 חודשים. עוד עתר להסתפקות בתקופת המעצר בה היה נתון- קרי כ- 7.5 חודשים לערך.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

ברי כי המדובר באירוע אחד.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם הגנה על רכוש הציבור והסדר הציבורי, זכותו של הפרט והציבור גם יחד לתחושת ביטחון, והגנה על ריבונות המדינה וזכותה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

גניבת כלי רכב הוכרה בפסיקה כ"מכת מדינה" הגורמת לפגיעה כלכלית קשה הן לפרט הניזוק והן לציבור בכללותו, ע"י

הגדלת פרמיות הביטוח והצורך בשידרוג אמצעי המיגון. מכאן מובנת חקיקת עבירות ספציפיות הקשורות ברכב, שבצידן עונשי מאסר ממושכים.

בהתאם נקבע בע"פ 11194/05 אבו סבית ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 15.5.96) כי:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור....כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."

הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים, בכך שבהיותו שווה בלתי חוקי גנב את אופנועו של המתלונן, בשעת לילה מאוחרת.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת ככלל על השתת מאסרים בנסיבות מעין אלה. להלן פסיקה רלבנטית הנוגעת הן למקרים בהם העבירות בוצעו בידי שוהים בלתי חוקים, ושלא על ידם:

א. בע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (מיום 3.8.14) אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שבין 8 ל- 24 חודשי מאסר בגין גניבת רכב, בנסיבות בהן המדובר היה במי שפעל תקופה ממושכת בצוותא עם אחרים וגנב או סייע לגנוב רכבים באופן מתוחכם ושיטתי.

ב. ברע"פ 1345/14 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (מיום 23.2.14) נקבע כי עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים בגין עבירה בודדת של גניבת רכב שבוצעה עם אחרים אגב התפרצות ועבירות נלוות, הוא עונש מקל.

ג. ברע"פ 3776/13 טקאטקה נ' מדינת ישראל (מיום 27.5.13) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי- מרכז, אשר דחה ערעור על חומרת עונשו של המבקש. המדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת, אשר הורשע בסיוע לגניבת רכב, קשירת קשר לפשע והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש שבין 8 ל- 14 חודשי מאסר וגזר על המבקש 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה וקנס בסך 2,500 ₪.

ד. ברע"פ 2216/14 יוסיפיה נ' מדינת ישראל (מיום 1.4.14) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור של המבקש, על פסק דין בו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש. המבקש הורשע בשני מקרים של סיוע לגניבת רכב ונדון לשישה חודשי עבודות שירות. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו כדי 9 חודשי מאסר בפועל.

ה. ברע"פ 2011/11 בדרן נ' מדינת ישראל (מיום 12.4.10) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המבקש, על אף המלצתו

החובית של שירות המבחן, כדי 8 חודשי מאסר בפועל. המדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי אשר הורשע בגניבת רכב ונסיון גניבת רכב.

ו. בעפ"ג (מחוזי חיפה) 10851-05-15 **מדינת ישראל נ' צאלח** (מיום 6.7.15), התקבל ערעור המדינה ועונשו של המשיב הוחמר כדי 17 חודשי מאסר בפועל. המדובר בשוהה בלתי חוקי אשר הורשע בין היתר בגניבת רכב, לאחר שקיבלו מידי של אחר ובתמורה לתשלום אמור היה להסיעו לג'וליה. הנאשם, בעל עבר פלילי, הודה במיוחס לו. קביעות בית המשפט קמא בדבר מתחם הנע בין 6 ל- 18 חודשים וענישה בת 9 חודשים- בוטלו.

ז. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 34513-05-12 **טקאטקה נ' מדינת ישראל** (מיום 10.7.12), התקבל ערעור הנאשם, באופן שבו תחת 24 חודשי מאסר שהושטו עליו בבית משפט השלום, הומרה תקופת המאסר ל- 18 חודשים. המדובר בשוהה בלתי חוקי, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע בעבירות דומות לנסיבות שבפני בתיק זה.

ח. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 61853-01-13 **דעמה נ' מדינת ישראל** (מיום 7.4.13), נדחה ערעור הנאשם, אשר נדון ל- 15 חודשי מאסר, בגין גניבת רכב, נהיגה פוזת ברכב, הפרעה לשוטר, כניסה לישראל שלא כחוק, ובנהיגה ללא רישיון וללא ביטוח.

ט. בת"פ (שלום ראשל"צ) 34104-10-14 **מדינת ישראל נ' כוע** (מיום 25.2.15), הדומה ביותר בנסיבותיו לנסיבות שבפני בתיק זה, נדון הנאשם למאסר בפועל בן 18 חודשים, בשים לב לאמור בעניין **טקאטקה** לעיל.

י. בת"פ (שלום ת"א) 31456-06-13 **מדינת ישראל נ' חאמד** (מיום 15.12.13) הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, החזקת כלי פריצה לרכב וגניבה. המדובר בגניבת רכב שנותר מונע וגניבת אופניים חשמליים. נקבע מתחם עונש שבין 8 ל- 20 חודשים. הנאשם נדון ל- 18 חודשי מאסר, מהם 4 בגין הפעלת מאסר מותנה.

יא. בת"פ (שלום פתח תקווה) 9235-02-13 **מדינת ישראל נ' אבו הניה** (מיום 17.9.13) הדומה בנסיבותיו לעניינו, נקבע מתחם ענישה שבין 8 ל- 18 חודשים והושת מאסר בפועל בן 12 חודשים.

יב. בת"פ (שלום פתח תקווה) 7206-01-14 **מדינת ישראל נ' סמיח** (מיום 28.5.14), נקבע מתחם ענישה שבין 8 ל- 18 חודשי מאסר והושת מאסר בפועל בן 9 חודשים.

יג. בת"פ (שלום פתח תקווה) 4613-11-12 **מדינת ישראל נ' אבו סנינה ו-חסן** (מיום 13.3.13), הדומה בנסיבותיו לעניינו, נקבע מתחם ענישה שבין 7 ל- 18 חודשים והושת מאסר בן 8 חודשים.

יד. בת"פ (שלום רמלה) 60859-06-18 **מדינת ישראל נ' מחמד גנים** (מיום 24.12.18) הדומה בנסיבותיו לעניינו, קבעתי מתחם ענישה שבין 8 ל- 22 חודשי מאסר בפועל והשתתי על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל.

האסמכתאות לעיל אינן ממצות, אך יש בהן כדי להצביע על המגמה הרווחת. הענישה המקילה ביותר שהוצגה אינה נוגעת, בחלק מן המקרים, לשוהים בלתי חוקיים. מנגד, יצוין כי בעניינינו המדובר בגניבת אופנוע שלא לוותה בנהיגה (- ללא רישיון וללא ביטוח), אלא בהובלה ידנית של האופנוע למרחק כ- 150 מטרים. המדובר בנתון לקולא, ביחס למרביתם המכרעת של הנסיבות מושא הפסיקה שהובאה לעיל.

עוד אציין כי נתתי דעתי גם לגזר הדין אליו הפנה הסניגור, המלמד על השתת 6 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות שבוצעו בנסיבות מחמירות יותר, לכאורה, מאלה בהן עסקין. מצאתי כי אין המדובר בענישה המתיישבת עם הזרם המרכזי בפסיקה, כפי שהותוותה ע"י בית המשפט העליון. מנגד, בדין טען הסניגור כי פסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלבנטית באופן מותאם ומלא, שכן המדובר שם בנסיבות חמורות יותר ביחס לעניינינו.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. לא מצאתי כל הצדקה לסטות מן המתחם.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרא שקלתי את נסיבות ביצוע העבירה והפגיעה בערכים המוגנים.

לקולא שקלתי את הודיית הנאשם, חרטתו והחיסכון בזמנו של בית המשפט. כמו כן נתתי את דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם. בהקשר זה אציין כי בניגוד לטיעון הסניגור, לא מצאתי כי הנאשם "קרוב" לסייג לאחריות פלילית. ב"כ הנאשם הפנה אמנם לכך כי סמוך למעצר המשיב עלה חשד לקיומו של מצב פסיכטי. יחד עם זאת, מן התיעוד הרפואי הרלבנטי- סיכום אישפוז מיום 2.9.18, מן המרכז לבריאות הנפש באר יעקב- עלה כי "בבדיקות פסיכיאטריות חוזרות הציג תמונה ביזארית פסיכטית שהינה יזומה ומגמתית לקבלת רוח משני".

על אף האמור, אני מקבל כמהימנים את דברי הסניגור באשר ל"דלותו" של הנאשם ולבדידותו במעצר עד כה, בהעדר התעניינות קרוביו. דלותו הנטענת של הנאשם מתיישבת היטב עם התרשמותי הבלתי האמצעית ממנו. מבלי לגרוע מקביעת הפסיכיאטרים כאמור לעיל, עדיין נותרתי איתן בהתרשמותי כי בכל זאת עסקין בנאשם שיכולותיו הכלליות אינן מן המשופרות.

נתתי את דעתי להרשעתו הקודמת של הנאשם ולמאסר המותנה אשר הושת עליו. במאסר המותנה היה כדי להרתיעו- ולראיה, העבירות בוצעו בתום התקופה המפעילה אותו. עוד נתתי את דעתי לכך כי המדובר בגניבת אופנוע שלא לוותה בנהיגה והייתה קצרת מועד. על אף הנזק שנגרם עם קריעת החיווט, הרי שהאופנוע הוחזר בתכוף לאחר מכן, לרשות בעליו.

בהינתן כי לא מתקיימת הצדקה לדבר ולא נשמעה עתירה לכך, ממילא לא מצאתי לחרוג מגדרי מתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרא. אף לא מצאתי להשית קנס כספי, לאור מיהותו של הנאשם.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כאמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש להשית על הנאשם מאסר בפועל. עם זאת, משך המאסר יהא כזה המצוי ברף הנמוך יחסית של המתחם.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 10 חודשים, אשר ימנו מיום מעצרו, 15.8.18.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, שלא יעבור במשך 3 שנים כל עבירת רכוש או כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל. היה ולא יחתום כאמור עד למועד השחרור, ייאסר למשך 30 יום נוספים.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

תשומת לב שב"ס לכך כי יש להחתיים את הנאשם על ההתחייבות האמורה עוד היום על מנת למנוע עיכוב אפשרי של שחרור הנאשם בבוא העת.

ניתן היום, י"ט אדר ב' תשע"ט, 26 מרץ 2019, במעמד הצדדים.